

POSTANOWIENIE

Dnia 9 lutego 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z wniosku R.K.
przy uczestnictwie E.K., G. K., M. K., D. K., A.C. i L. K.
o zniesienie współwłasności rolnej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 9 lutego 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 10 lutego 2015 r., sygn. akt I Ca [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) obciąża wnioskodawcę obowiązkiem pokrycia kosztów postępowania kasacyjnego, których szczegółowe wyliczenie pozostawia referendarzowi sądowemu w Sądzie Rejonowym w L.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), gdyż tylko wtedy może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Dla spełnienia wymogu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. konieczne jest zawarcie w skardze kasacyjnej odrębnego wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, zawierającego profesjonalny wywód prawny nawiązujący do wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. przesłanek przedsądu ze wskazaniem, które z nich występują w sprawie i z uzasadnieniem stanowiska skarżącego. Nie wystarczy odwołanie się do postaw skargi kasacyjnej, które nie są tożsame z przesłankami przedsądu i których oceną Sąd Najwyższy nie zajmuje się na etapie oceny, czy skarga kasacyjna powinna być przyjęta do rozpoznania. W orzecznictwie podkreśla się, że chociażby ze względu na odmienny cel instytucji przedsądu i jej odrębne oraz kwalifikowane przesłanki, wskazanie i uzasadnienie okoliczności decydujących o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie może polegać na odwołaniu się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia. W prawidłowo sporządzonej skardze kasacyjnej oba powyższe elementy muszą pojawić się oddzielnie i autonomicznie (postanowienie Sądu Najwyższego z 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, nieopubl.).

Powód wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność, mającą wynikać z naruszeń prawa procesowego, które mogły mieć wpływ na treść orzeczenia.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej jako przesłanki jej przyjęcia do rozpoznania wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia zaskarżonym orzeczeniem przepisów prawa materialnego lub procesowego oraz przeprowadzania wywodu zmierzającego do jego wykazania. Oczywistość naruszenia ma miejsce wówczas, gdy jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia. O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje przy tym samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której spowodowało to wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. orzecznictwo przytoczone w motywach postanowienia Sądu Najwyższego z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, nieopubl.).

Z powyższego wynika, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia jest możliwe w razie spełnienia takich warunków, których skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i w jego uzasadnieniu nie spełnił. Skarżący wyodrębnił wprawdzie w skardze kasacyjnej część odnoszącą się do przedsądu (pkt II), ale ograniczył się w niej do stwierdzenia, że Sąd pierwszej instancji a za nim Sąd drugiej instancji dopuścił się rażących naruszeń prawa procesowego, które mogły mieć wpływ na treść orzeczenia, ale nawet nie wskazał na te przepisy, które Sądy obu instancji miały w sposób oczywisty naruszyć ani też nie uzasadnił stanowiska przypisującego tym naruszeniom poważny charakter. Tych braków argumentacji nie sposób uzupełnić na podstawie uzasadnienia podstaw skargi kasacyjnej (niezależnie nawet od zastrzeżeń poczynionych wyżej), gdyż skarżący powołał się w ich obrębie m.in. na naruszenie art. 233 § 1 k.p.c., a ono nie może być skutecznie zarzucone w skardze kasacyjnej (art. 398³ § 3 k.p.c.), a w ramach uzasadnienia naruszenia art. 316 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. oraz art. 567

§ 1 k.p.c. i art. 233 § 1 k.p.c. utożsamiał problem rozliczenia nakładów z majątku odrębnego na majątek wspólny z okolicznościami mogącymi usprawiedliwiać żądanie ustalenia nierównych udziałów małżonków w majątku wspólnym, które to żądanie nie tylko trzeba zgłosić, aby mogło stać się przedmiotem rozstrzygnięcia sądu, ale także jeszcze wykazać. Skarżący nie wyjaśnił też, z jakich przyczyn nie żądał uzupełnienia rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji, o ile nie objęło ono wypowiedzi o żądaniu, które miał stale podtrzymywać mimo niejasnych oświadczeń procesowych w tym przedmiocie.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. oraz - co do kosztów postępowania - art. 520 § 2 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 zdanie drugie, art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., orzeczono jak w postanowieniu. Do rozliczenia pozostają bowiem nie tylko koszty zastępstwa procesowego uczestniczki, ale i wynagrodzenia kuratorów dla nieznanych z miejsca pobytu uczestników.